

Školní časopis Gymnázia Ostrava - Zábřeh

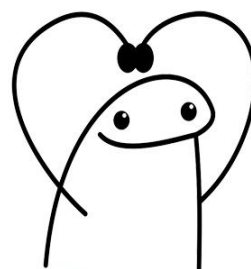
OKTAVIÁN

září / říjen 2023

Obsah

Úvod	2
Aktuality ze školy	3
Delfíni v Möllu aneb Vodácko-turistický kurz septim.....	8
Recenze	16
Dějepisné okénko	21
Cestování	25
Z různých barelů	32
Perlyčky	35
Redakce	42

Úvod

Vítám Vás zpátky po prázdninách u nového čísla školního časopisu Oktavián.

Začátek školního roku se nesl v duchu různých exkurzí a výletů, a tak v tomto čísle můžete zjistit, jak si oktáváni užili návštěvu Prahy, či se dozvědět, jak probíhá vodácký kurz, jehož se účastnila septima. Po dlouhé době zde máme také dějepisné okénko, ve kterém naleznete text zaměřený na Napoleona Bonaparta a recenzi na divadelní hru s názvem Europeana.

Společně s článkem, jenž se týká dovolené v Egyptě, se můžete v těchto sychravých dnech alespoň ve svých představách přenést na pláž zalitou sluníčkem. Zejména mladší ročníky zajisté nadchne článek, ve kterém student vyššího gymnázia předává svým mladším následovníkům různé tipy a vychytávky pro snadnější učení.

Doufám, že tento školní rok všichni úspěšně zvládneme. A když si budete říkat, že už nemůže být hůř, věřte mi, může – oktáva se vám všem blíží rychlostí blesku a ani se nenadějte a budete ve škole trpět od rána do večera, učit se, vypracovávat maturitní otázky a do toho poslouchat milion dotazů ohledně vaší budoucnosti. Máte se na co těšit. Ale abyste si alespoň pro dnešní den zlepšili náladu, vezměte si do ruky Oktavián a nechte se vtáhnout do některého z článků – věřím, že si každý najde něco, co ho zaujme či pobaví.

Příjemné čtení!

NV

Aktuality ze školy

Oktáva A objevuje krásy hlavního města

Ve velmi brzkých hodinách středečního rána se všichni scházíme na nádraží Ostrava-Svinov. Výrazy zúčastněných mi napovídají, že by se mnohem raději viděli v teplé posteli a že do chvíle, než doplní svou hladinku kofeinu, nemá ani cenu zkoušet zavést jakýkoliv rozhovor. Kupodivu ale zabralo varování, které jsme před odjezdem dostali, a pár minut před sedmou hodinou všichni již netrpělivě čekáme ve skleněné budově. Než se stihneme rozkoukat a spočítat, objeví se na světelné tabuli číslo nástupiště, a my se tak můžeme vydat k vlaku.

Cesta vlakem ubíhá rychle, překvapivě nemáme po příjezdu do cílové destinace žádné zpoždění (což je na České dráhy opravdu co říct). Ti unavenější usnou již pár minut za Ostravou, ostatní se k nim postupně přidávají. Všichni máme jediný cíl – chceme si uložit spánek do zásoby a nabrat sílu na nadcházející náročné dny.

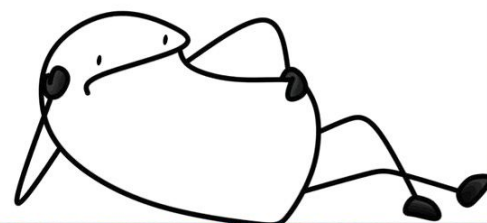
Po příjezdu se ubytujeme na poměrně hezkých vysokoškolských kolejích a vydáváme se objevovat krásy Starého Města – máme možnost prohlédnout si Obecní dům, projít se pod Prašnou bránou a společně se všemi ostatními turisty pozorovat orloj na Staroměstském náměstí.

Díky našemu skvělému výběru doprovodu se dozvídáme navíc také anglické názvy všech výše zmíněných památek a slovíčka s nimi spojená (za toto budeme u maturity ještě určitě vděční). Pokračujeme prohlídkou Muzea Karlova mostu a plavbou Pražskými Benátkami. S nanukem či perníkem v jedné ruce a Spriteem ve druhé, se

zapadajícím

sluníčkem a skvělým výkladem pana kapitána si tento čas velmi užíváme. Proplouváme pod Karlovým mostem, zavítáme do Čertovky, kde vidíme malé sošky chobotniček, a na závěr dokonce potkáváme nutrii, jež se pokouší ukrýt před naší lodkou. Celý den většina z nás zakončí nákupem v Primarku a večerí. Poté se pomalu vydáváme zpátky na ubytování.

Druhého dne je na programu Pražský hrad. Tentokrát ale nastává změna, k důležitým stavbám nedostáváme informace od našich vyučujících, nýbrž od spolužáků – každý z nás si musel připravit text k některé památce a nyní přichází chvíle přednesu. Nejprve ale musíme navštívit místní kavárnu – jak říkám, téměř nikdo z nás by bez ranní dávky kávy nebyl schopný fungovat. Poté ale už konečně může začít historicky zaměřená část našeho dopoledne – vydáváme se na prohlídku

Starého královského paláce, najdeme okno, z něhož byli za pražské defenestrace vyhozeni konšelé, Vladislavský sál a na závěr také Starou sněmovnu, do které je téměř nemožné se přes nápor turistů vůbec dostat. Dále naše kroky směřují ke katedrále svatého Víta a k bazilice svatého Jiří. Na závěr nám zbývá Zlatá ulička, kde si můžeme prohlédnout starodávnou zbroj či domek, v němž za první světové války pobýval Franz Kafka.

Odpoledne je na programu prohlídka Malé Strany. Navštívíme chrám sv. Mikuláše a také Valdštejnskou zahradu s množstvím nádherných zákoutí a pávů. Poté už ale následuje bleskový návrat na ubytování a snaha upravit se do ucházející

podoby v co nejkratším čase. Večer se vydáváme do Divadla Na zábradlí, abychom zhlédli satirickou hru s názvem Europeana. Malé divadlo, do něhož se vleze pouhých 160 lidí, působí útulným dojmem. Usadíme se na balkóně a s natěšením očekáváme začátek představení (to, jak se nám hra líbila, se dozvíte v dalším článku). Můžu ale prozradit, že již o přestávce mezi námi panovaly vášnivé debaty, které se po závěrečné scéně ještě více vyhrotily. Večer si už jen užíváme procházku noční Prahou.

Ráno posledního dne vyrážíme na Vyšehrad. Počasí nám dnes bohužel tolik nepřeje – je sychravo, zima a jemně mrholí. Nicméně nás ani tento problém neodradí a se stále vřelými úsměvy na rtech vstupujeme do dalšího dne. Navštívíme hřbitov, kde se nachází většina velikánů nejenom české literatury. Nakonec se procházkou po hradbách přesuneme až na místo našeho posledního oběda.

Odpoledne se nese v duchu návštěvy Starého židovského města. Tato část byla, a to nejenom podle mě, nejhorším zážitkem z celého výletu. Horší prohlídku byste hledali opravdu obtížně. Arogantní průvodkyně, která nejprve nechápe, jak je možné, že si nepamätujeme každé datum, které se pojí s Židy, která se nepřenesla přes to, že jsme z Ostravy, a taktéž ani přes to, že nevíme, jak velká je chrámová loď v katedrále sv. Víta, nám dokázala celou akci zprotivit. Prohlídka se zdála být nekonečná, ale nakonec jsme úspěšně došli až k jejímu samotnému závěru. Po pár hodinách na tuto strašlivou událost vzpomínáme spíše s úsměvem na rtech, ale mrzí nás, že jsme se víceméně nic o takto zajímavém místě

nedozvěděli. Pak už zbývá jen čas na poslední rozchod a rozloučení se s Prahou.

Cesta domů je poněkud náročnější a strašidelnější – stísněná místa v malých kupéčkách společně se světlem, které téměř nejde rozsvítit, by mohla být romantická, ale v našich představách spíše vyvolává dojem jakéhosi hororu. Kolem 10. hodiny večer ale úspěšně přijíždíme do Ostravy a zde jde náš třídní příběh již do finále.

Exkurzi jsme si všichni opravdu užili. Věděli jsme, že je to naše poslední akce, na které jsme všichni společně, a tak jsme z ní chtěli vytěžit maximum. Myslím, že si všichni odvážíme kupu krásných vzpomínek, na které nikdy nezapomeneme. A i když jsme zažili i náročnější okamžiky, nikdy jsme si nenechali zkazit dobrou náladu.

NV

Delfíni v Möllu aneb Vodácko-turistický kurz septim

Ti z vás, kteří pravidelně kontrolují plán akcí, aby věděli, kdy se konečně vyhnou odpolednímu vyučování, si jistě povšimli, že nám - letošním septimám - to vyšlo už ze začátku školního roku díky vodáckému kurzu. A pokud chcete přičichnout tomu, jaké to pro nás bylo, můžete si o tom počíst hned ve dvou článcích.

Psal se konec loňského školního roku, když se naši rodiče museli smířit s faktem, že jejich děti budou za pár měsíců bojovat na život a na smrt, aby se mohly zase vrátit za nimi domů. Čekala je dramatická vyhlídka; brzy měly na svém těle pocítit vlny rozbouřené řeky, přežívat celý týden na naprosto neznámém místě a pro některé to nejděsivější ze všeho, měly dokonce *sprechtit* německy.

A tak se stalo, že sotva jsme začali cítit depresi z toho kvanta, co se nám letos učitelé opět pokusí (ha, to je to správné slovo) nacpat do hlavy, utekli jsme před nimi až do rakouských Korutan. Ono ne že by to úplně pomohlo,

neboť hned v říjnu jsme podleli zkoušce ještě těžší, než je ta vodácká, když nám pan profesor Chmela s láskou v hlase oznámil, že „říjen je přece měsíc písemných prací“. Nicméně všechny negativní myšlenky spojené s matematikou, fyzikou, češtinou či chemií (podle preference) se minimálně na ten týden naštěstí úplně vytratily.

Každý den byl něčím jedinečný, a to hlavně díky originálnímu programu, který se vlastně každý den aspoň zčásti lišil. Vyzkoušeli jsme si ferratu, při vysokohorské turistice jsme otestovali svou plicní kapacitu, pokochali se vodopády a především – stali jsme se vodáky!

Je to tak, přátelé, letošní septimy jsou oficiálními vodáky. Podstoupili jsme křest, poznali Neptuna, dostali na zadek, započali otužovací rituály a to všechno nás postupně vedlo k tomu, abychom dostali nové jméno, kterým se budeme vyznačovat pouze na vodě. Tož děcka, chtělo by to jet zase, ať vyzkoušíme, jak na ně slyšíme, ne? Ta čtvrtletka se píše na konci října, tak kdybychom si to naplánovali těsně předtím...

Jo a viděli jsme delfína! I když... no možná to byla jenom jedna z rybek, které jsme slíbili, že nebudeme rušit samotného Neptuna, anebo ta užovka, díky níž bylo využito něco málo ze zásob sprostých slov jednoho z guidů. Za toho delfína by se upřímně řečeno dali považovat spíš někteří z našich řad. Pak jsme tu teda taky my (nedívejte se, prosím, kdo to psal), u nichž stačil jediný

pohled, abyste delfína vyměnili za leklou rybu. Ale to nevadí, protože jsme alespoň nebyli na suchu, ale ve vodě. Většinou doslova, ať už schválně, nebo ne.

Jakožto jeden z pokusných králíků letošních septim, pro které byl vodácký kurz premiérou, ho můžu jen a jen doporučit. Já jsem tedy jeden z přeživších, co se vrátil bez střevní chřipky i rýmičky, ale víte co... Se ztrátami se počítá. A dokud nejsou na životech, tak se to furt dá, ne?

KŠ

Je už dlouholetou tradicí to, že septimy na začátku školního roku jezdí na cyklistický kurz na jižní Moravu. Letos však byla tato tradice porušena.

10. září kolem sedmé hodiny ráno začala ke škole přijíždět první auta. O hodinu později jsme byli již všichni v autobuse. Poslední zamávání rodičům a nyní hurá směr rakouský Kolbnitz. Po dlouhé a náročné jízdě jsme konečně dojeli do cíle. První pohledy na naše nové příbytky, na řeku Möll, jejímiž pány se v následujícím týdnu staneme, a na nádherné hory, které byly všude kolem nás.

Druhý den po snídani jsme byli rozděleni do dvou skupin. První skupina (ta, jíž jsem byl členem a o které také budou následující řádky) započala vodácký kurz dopoledne. Přesně v deset už většina z naší dvacetičlenné skupinky byla oblečena do neoprenů a čekala na další pokyny, které zněly: „*Běžte se ochladit do řeky.*“ No, jak to popsat... TO BYLO LEDOVÉ!!! Jako první odumíraly nohy, které byly následovány dlaněmi. Abychom se prý *zahřáli*, měli jsme vylézt z vody a dát si deset dřepů. Další rozkaz nás bohužel nepotěšil. *Tak a teď zpátky do řeky.* Teplotní šok už byl o něco menší, ale POŘÁD tam byl. Následovaly další dřepy a nedlouho poté jsme již stáli u našich plavidel – raftů. Moje šestičlenná posádka se chopila raftu a společně s naším novým instruktorem jsme ho snesli do řeky. Poté jsme sledovali, jak se p. p. Surma souká do jednomístné loďky a započíná svou plavbu. Na našem raftu probíhalo školení následované první plavbou, a nakonec i nějaké ty hry. Na břehu se mezitím p. p. Hýža proměnil v paparazzi a začal dokumentovat naše úspěchy i pády. Ať už ty úmyslné, či neúmyslné.

Odpoledne naši skupinku čekala ferrata. Ta byla umístěna na jediném kopečku (ve srovnání s tím zbytkem, co bylo kolem nás, to opravdu byl kopeček) v okolí. Ve chvíli, kdy jsme se úspěšně vydrápali do cíle, část druhé skupiny ještě lezla. Nám se mezitím naskytl nádherný výhled na okolní hory. A pak to přišlo. I na nás došlo. P. p. Hýža nám říkal, že si první úsek ferraty projdou všichni a že to zvládneme. No, toho pocitu jsem úplně nebyl a byl jsem rád, že jsem vylezl zpátky nahoru.

Druhý den nás čekala vysokohorská turistika. Po snídani jsme strávili hodinu v autobusu, který nás zavezl na naše výchozí místo. Náš cíl: *Hagener Hütte*; vzdálenost: 7,5 km; převýšení: cca 800 m. Zatímco my pomalejší jsme byli možná ve třetině, někteří už byli nahoře. Já jsem se svým časem 3 h a 6 min spokojený... Stejně jako na ferratě se nám i zde naskytl nádherný výhled. Tentokrát však nebyl omezený stěnou skály. Po společném focení jsme se rozdělili na dvě skupinky. Ta první šla stejnou cestou dolů, ta druhá šla však cestou delší. Jejich trasa vedla kolem kříže a byla prošpikována velkým počtem zkratk. Do kempu jsme dojeli zhruba kolem půl šesté – ideální čas na večeři.

Ve středu ráno jsme se po snídani opět rozdělili na dvě skupinky. Tentokrát však po třídách. A jako první začínalo *áčko*. Výhoda pro nás – měli jsme více času na jídlo a na přípravu. Mezitím, co jsme se převlékali do neoprenů, se *áčko* společně s p. p. Hýžou a p. p. Jonsztovou pomalu, ale

jistě blížilo do kempu. Ti, na které nevyšel neopren, si museli počkat. V mezičase, kdy se zbytek naší třídy soukal do neoprenů, probíhalo naskladňování raftů. Autobusem jsme dojeli na zastávku, kde si každý dooblékl, co potřeboval. U řeky již čekali instruktoři a rafty. Řekli jsme si ještě pár informací, co a jak se dělá – např. co s *házečkou* a jak ji správně chytit. Zaujali jsme pozice a vypluli. Neuběhly ani dvě minuty a začaly první stříkací bitky, které byly prokládány povely guidů. Když jsme dojeli pod první most, ozvala se rána a hlasité „HOVNOOO!“ Myslím, že jsem nebyl jediný na loďce, který nevěděl, o co jde, a proto jsem si řekl o vysvětlení. Dozvěděl jsem se, že dříve, když ještě nebyly záchody, tak lidé vykonávali potřeby z mostů a řeka je následně odplavila. Pod dalším mostem jsme byli chytřejší a všichni jsme už ono zvolání zvládli. Dojeli jsme do kempu, vrátili všechno vybavení a šli se umýt.

Následovala polévka a oznámení o odpolední návštěvě InterSparu a vycházce na *Danielsberg* s odchodem ve dvě hodiny. Tak zněl původní plán... Jenže se rozpršelo a odchod byl posunut. O půl hodiny později již všichni zájemci byli připraveni na cestu. Vydali jsme se tedy směr *Spar*, kde došlo k další změně. Tím, že jsme vyrazili pozdě a nakupování zabralo více času, se vycházka na *Danielsberg* nekonala. Bez procházky jsme však nezůstali. My, kterým ještě zbývaly síly, jsme se vydali k nedaleké zubačce *Kreuczek*. Přišli jsme těsně před jejím odjezdem, avšak nesvezli jsme se. U večere proběhlo zhodnocení dne a tři peckovní zprávy. Majitel kempu, Jorge, měl štědrnou náladu – nejprve

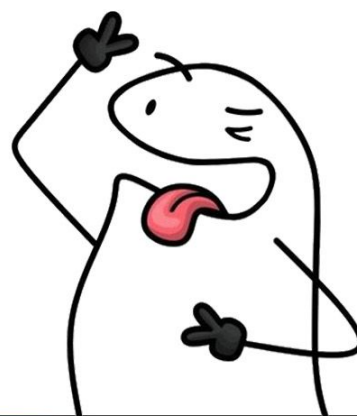
sauna zdarma až do 21:30, dále pak grilování vinných a sýrových klobás a nakonec 0,3 l Almdudleru pro všechny! No prostě bomba!

Čtvrtý den ráno, kdy už byla únava zřetelná, jsme se dozvěděli o změně programu. Místo vody půjdeme navštívit soutěsku *Groppensteinschlucht* v nedaleké vesnici *Obervellach*.

Cestou nahoru jsme viděli několik dechberoucích vodopádů, zatímco cestou dolů se nám naskytl úžasný výhled na celý *Obervellach*, řeku *Möll* i na již známý *Danielsberg*. Cestou zpět nechybělo ani šopíčkování.

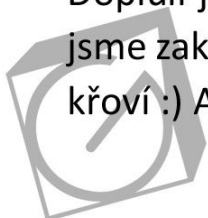
Kolem dvanácté jsme se vrátili do kempu a již ve dvě hodiny jsme měli nástup u stanu s vybavením na vodu. Dneska jsme začínali my. A již v autobuse nastaly první problémy. Během cesty k autobusu totiž jedna studentka špatně došlápla a v autobuse zjistila, že má v noze díru a teče jí z ní potok krve. Měli jsme to štěstí, že s námi jela p. p. Gajdečková, která ránu ošetřila. Záhadou ale zůstávalo, jak se tento úraz mohl stát, jelikož na botě

nebyly žádné důkazy o průniku. Stejně jako předešlý den jsme dojeli na zastávku, kde proběhla ještě poslední kontrola úrazu a doobléknutí potřebného vybavení. Ano, jeli jsme stejný úsek, ovšem bylo nám slibováno, že to bude delší. Hned na začátku bylo zábavné sledovat, jak se p. p. Gajdečková souká do packraftu a učí se na něm. My mezitím dofoukávali rafty. A stejně jako předchozí den, i dnes hned po startu začaly stříkací bitky. Nyní však bylo více vody, což znamenalo jediné – více vody při kontaktu s peřejí. První zastávkou byla skála. Ti, kteří chtěli, si z ní mohli skočit. Na břehu zůstalo jen pár lidí, guidi a naši profesoři, kteří celou událost dokumentovali. Guide, který byl nahoře s námi, nás poučil, jak a kam skákat. Již nebylo cesty zpět. Jediná cesta vedla dolů do řeky. Myslím si, že bylo dobře, že jsem šel jako poslední... Můj skok probíhal ve dvou fázích: skok samotný a infarkt guida.

Seskok byl správný, ovšem poté, co jsem se vynořil z vody, jsem nedokázal otevřít oči, což vedlo k tomu, že jsem plaval na opačnou stranu. Proti proudu řeky... Nakonec jsem se ale dostal na břeh a to je hlavní. Poté jsme se přesunuli na louku, kde nás čekala hra Evoluce. Začínáte jako „pipiny“ v podřepu a prostřednictvím hry kámen, nůžky, papír postupně procházíte vývojem.

Darwin by z této evoluční linky (pipiny ↔ kuli-kuli ↔ dino-dino ↔ vítěz) sice nebyl nadšený, ale našim účelům to stačilo bohatě. Mezitím pro nás byla sestavena provizorní skluzavka z raftů, kterou si každý vyzkoušel – dokonce i p. p. Surma. Po této hře jsme se odebrali do svých raftů a zamířili zpátky ke kempu. Zhruba v polovině cesty se však stalo nečekané. P. p. Gajdečková se převrhla. Začala velká záchranná akce. Náš raft zachránil sice jen packraft, ale i to se počítá. Dopluli jsme ke zbytku, předali loďku a vrátili se zpět na řeku. Ještě než jsme zakotvili u kempu, proběhly další aktivity. Jeden raft dokonce zajel do křoví :) A p. p. Surma skončil ve vodě. Nakonec jsme ale už museli předat

rafty a neopreny a šli jsme se umýt. Večer jsme seděli u ohně až do půl dvanácté. Hráli jsme hry, ale hlavně zpívali.

A je tady poslední den. Den D.

Pro nás to znamenalo jedno – je třeba balit. No a taky nás čekal vodácký křest. Předtím jsme však ještě absolvovali krátkou túru k nedalekým vodopádům. Když jsme se

vrátili do kempu, byla již připravená dráha z raftů na vodě. A poté následoval vodácký křest. Dokonce i Neptun, vládce všech potoků, řek, rybníků a jezer na něj osobně přišel dohlédnout. A jak takový křest probíhal? Správný vodák musí sníst to, co mu dají, a vypije, co mu přichystají. A také se popere s živly. Nakonec obdrží ránu pádlem přes zadek. Když byli všichni pokřtěni (mezi námi i p. p. Surma), začalo se běhat na dráze z raftů. Já o tuto podívanou ze zdravotních důvodů přišel...

Pár momentů před odjezdem ještě probíhalo společné focení. Celý organizační tým nás doprovodil až k autobusu, kde se s námi ještě naposled rozloučil. No a pak ještě jednou v autobuse, kde si s každým plácl. No a poté, když už jsme jeli po silnici směr Ostrava, ještě jednou, ale trochu jiným způsobem...

A jak na kurz vzpomínají kantoři?

P. p. Hýža: „Vodáctví na divoké vodě a pohybu na horách i ferratách se věnuji více než 30 let. Splul jsem většinu kultovních evropských řek a dvakrát i americkou řeku Colorado protékající Grand kaňonem. Když jsem se vloni po 26 letech vrátil do školství, chtěl jsem, aby tyhle nádherné zážitky v přírodě zažili i naši studenti, což se mi povedlo, a jsem za to šťastný! Velký dík ovšem patří i panu řediteli, který mému snu uvěřil a celou akci povolil! Věřím, že tato nová forma sportovního kurzu už na škole zůstane i do budoucna pro další studenty.“

P. p. Jonsztová: „Vodácký kurz jsem si velice užila a doufám, že i naši septimáni to cítí stejně. Velice ráda budu vzpomínat na moment na řece, kdy jsme společně s Markem jeli na loďce pro dvě osoby a on se nás pokusil převrhnout. To se mu však vymstilo, a nakonec skončil ve vodě sám. V kempu jsme pak ve vodě skončili oba a společně se studentkami septimy A jsme si stihli pořídit i selfie... a málem nám při tom uplavala loďka.“

P. p. Surma: „Akce se mi samozřejmě líbila a jsem rád, že jsem ji s oběma septimami absolvoval včetně vodáckého křtu. Na druhou stranu jsem zklamaný, že se nekonal můj oblíbený cyklistický kurz na jižní Moravě. Doufám, že v budoucnu budou mít studenti možnost absolvovat oba kurzy.“

RG

Recenze

Divadelní představení Europeana

Na konci září se oktáva A, jak je již zvykem, vydala na exkurzi do Prahy. Stejně jako všechny oktávy před námi i nás čekala návštěva divadla. Zvolili jsme Divadlo Na zábradlí, které se nachází v samotném centru města. Všichni jsme se těšili, šlo o první a zřejmě také poslední společnou akci tohoto typu.

„Europeana předává evropské dějiny dvacátého století s nadhledem, humorem a šíravou ironií“ – toto je jedna z mála vět, která se nám o hře podařila najít. Podezřelé už je přinejmenším to, že se nikde nedočtete, o čem přesně hra je. My ale popustili uzdu své fantazii a na základě této jedné věty očekávali systematický popis nejdůležitějších událostí 20. století s dávkou vtipných poznámek. Mysleli jsme si, že si obohatíme své historické znalosti a společně s herci se vydáme na cestu po nejdůležitějších

milnících minulého století. Hra byla napsána na motivy knihy Patrika Ouředníka a trvala 100 minut i s přestávkou. Přestože nás provázela celým stoletím, herci na sobě měli oblečení, jež v nás evokovalo československá 70. léta. O čem ale byla? Jaké pocity v nás vzbuzovala? A proč se třída po skončení rozdělila na dva tábory s úplně odlišnými názory? To a mnohem více se dočtete v této recenzi!

Představení začalo a již po pár minutách jsem kolem sebe slyšela šepot a viděla spolužáky, kteří zmatenými pohledy bloudili po místnosti a snažili se zjistit, jestli jsou jen oni tak mimo a nepoužitelní, nebo jestli je ztracený ještě někdo další. K naší úlevě jsme měli všichni podobné výrazy, a tak bylo jasno. Chyba není v nás. Několik úvodních minut jsem se uklidňovala tím, že se jedná pouze o nepovedený začátek, jakýsi „předúvod“, po němž začne pravá hra. Na jevišti sedělo kolem stolu šest herců se sluchátky na uších. Vydávali prapodivné nepochopitelné zvuky, jejichž význam mi zůstane asi navždy skryt. Po první čtvrthodince jsem si uvědomila, že se asi opravdu nejedná o úvod, ale již o samotnou hru. Lehce jsem se zděsila, protože jsem, ač mi divadlo přijde jako skvělá náplň volného večera, netušila, jak tady v tomto případě udržím pozornost, neunudím se, anebo neusnu.

Po prvotním zděšení jsem se ale pokusila nad absurditu této inscenace povznést a hru si snažila užít. Herci už nevydávali pouze zvuky, ale používali slova, mnohdy celé věty, které zněly inteligentně a chytře – a tak jsme měli například možnost zjistit, jak vysocí byli vojáci, již padli v Normandii. Promluvy postav byly doplněny velmi důkladnými hereckými ukázkami, což vyvolávalo ještě absurdnější dojem z celého představení.

Občas jsem vážně

přemýšlela nad tím, jestli náhodou nejsme na pantomimickém

představení, které je pouze sem tam obohaceno řečí (vážně, i hluchý člověk by si odnesl stejný prožitek jako my). Navíc herci skákali v čase. V jednu chvíli se oslavoval rok 2000, ale o pár minut později jsme se vyskytovali v první světové válce. Žádná spojitost mezi těmito scénami, žádná dějová linka... Možná nás mátlá právě tato časová neuspořádanost. Kdyby se vše odehrávalo za sebou tak, jak se dějiny skutečně psaly, měli bychom alespoň možnost předpokládat, jaký důležitý okamžik přijde, a lépe by se nám odhadovalo, co ta „nesmyslná“ a prapodivná scéna, jež se zrovna na jevišti odehrává, znamená. Ve výsledku hra obsahovala všechna důležitá data, zahrnula události, jež se pojily se světovými válkami, s vývojem událostí v ČSR po konci 2. světové války, ale také detaily, které by člověk jen tak sám od sebe určitě nehledal. Banality i klíčové okamžiky v této hře dostaly stejný prostor, což mě poměrně fascinovalo. Jednu chvíli na pódiu filozofoval herec o válce a v druhém okamžiku se na zem bez jakéhokoliv kontextu sypalo obrovské množství panenek Barbie.

O přestávce se mezi námi rozpoutala vášnivá debata. I já po první části této hry prohlašovala, že vůbec nechápu pointu, lépe řečeno, že nechápu absolutně nic. Většinu historických událostí jsme na základě obrazného popisu herců neodhalili a opravdu jsme netušili, jak zvládneme ještě druhou část. Třída se rozdělila na ty, kteří hru nechápali stejně jako já a nadávali, na co jsme to vůbec šli, a na pár vyvolených (když říkám pár, tak myslím opravdu 2 silné kusy), již se skvěle bavili (a možná o to víc tím, jak všichni ostatní nadávali). Naštěstí se nám o přestávce dostalo zběžného vysvětlení – a ono, jakmile někdo zmíní, na co daná scéna naráží, tak to pak už člověk i vidí, ale bez nápovědy jsme byli dočista ztraceni. Uklidnil mě jen fakt, že ani největší fanoušci historie v mé třídě některé části

nepochopili (a tak nám zůstal význam scény, v níž muži běhali několik minut bez košil kolem stolu a drželi se za ruce, už asi navždy skryt).

Přišla druhá polovina a s ní i zcela přestavené, mnohem více „zaneřádné“ jeviště. Žádný stůl, kolem něhož by se rozhovory odehrávaly, jen pár židlí, které stály náhodně po celém prostoru. Přestože jsem po přestávce vstupovala do druhé poloviny s poměrně skeptickým očekáváním, nenechala jsem si zkazit náladu a pořád věřila, že tato část bude mnohem (anebo aspoň o trošičku) lepší. Druhá polovina ale nakonec žádnou velkou změnu nepřinesla, pořád jsem byla ztracená a většinu scén nechápala. Ale o pauze jsem se už smířila s tím, jaká hra je, a přestala se snažit ji pochopit. Došlo mi, že to možná ani není o tom, abych přesně věděla, co se zrovna děje. Volně jsem vnímala scénu, nad ničím nepřemýšlela přespříliš a to, že jsem netušila, o čem se zrovna mluví, jsem přecházela s úsměvem. A víte co? Cítila jsem se lépe než mí spolužáci, kteří šťouchali do svých spolusedících a „nenápadně“ se jich ptali, co se zrovna děje.

Hra ve mně zanechala smíšené pocity a odcházela jsem s naprostým chaosem v hlavě a zděšením, čím jsem to vlastně posledních 100 minut strávila. Zpočátku jsem měla zcela jasno – hra se mi nelíbila, neodnesla jsem si z ní žádné ponaučení, neprožila s hlavními hrdiny srdceryvný příběh ani celý čas nestrávila s úsměvem od ucha k uchu, jak bych od *humoristické a ironické hry* očekávala. Pak jsem se ale

zamyslela a uvědomila si, že se

zaměřuji na to, co všechno bylo špatně, ale tato hra toho obsahovala mnohem více. Přemýšlela jsem nad tím, jestli nebyla absurdita právě to, na co chtěla hra poukázat. Protože ano, spoustu věcí, které se v minulém století staly, by šlo označit právě tímto slovem - války, okupace, ale třeba i nerovnoprávnost mužů a žen... Všechno tohle na nás nyní může působit absurdním dojmem.

Momentálně nedokážu jasně odpovědět, zda se mi hra líbila. Ano i ne. Určitě nejsem zarytý zastávce toho, že se hra nepovedla, ale nejsem z ní natolik unešená, abych ji musela vidět znovu. Obsahovala pasáže, u kterých jsem si říkala, že jsou opravdu skvěle provedené, ale za pár minut jsem byla již ztracená a nechápala, co se děje. Přesto ale musím uznat, že jsem se nenudila, a i když jsem mnohdy byla zoufalá a vážně přes veškerou svou snahu netušila, o čem to herci mluví, jsem se nevzdala. Vždy se snažím vše pochopit do nejmenšího detailu, a to byl můj největší problém. Při této hře musel člověk nechat myšlenky a pocity volně plynout a nad žádnou scénou nepřemýšlet přespříliš. Co bych ale opravdu vyzdvihla, jsou herecké výkony. Zahrát princeznu, čarodějnici či doktora zvládne každý. Ale hrát ve hře, která nemá hlavu ani patu, jejíž dialogy na sebe absolutně nenavazují a některé scény jsou zcela nesmyslné, je opravdu výzva. A všichni se jí zhostili skvěle.

Být na nějaké „normální“ hře, tak si ji půlka z nás za pár týdnů nepamatuje, a rozhovor po skončení by se skládal tak maximálně z odpovědi „*jo, bylo to fajn*“ – žádné přemýšlení, zda hra neobsahovala něco, co jsme prvotně neviděli, žádný detailnější popis pocitů, které v nás vzbudila, a už vůbec ne nějaká debata. Ale právě všechno tohle nám tato hra dala. Ještě cestou jsme navzájem diskutovali o tom, co v nás hra vyvolávala (anebo nahlas nadávali na to, že jsme hru nepochopili – to už byla individuální volba).

Sama za sebe můžu říct, že jsem ráda, že jsme navštívili právě toto představení. Neodnesla jsem si z něj téměř nic, celou dobu jsem přemýšlela nad tím, co se to právě na jevišti děje, ale na druhou stranu

jsem se úplně oprostila od všech svých myšlenek a věnovala celou svou pozornost této inscenaci. Znova bych se na hru podívat nešla, ale jak říkám, určitě nemám pocit, že horší představení vybrat nešlo. A jestli bych představení doporučila? To asi záleží... Každý z nás vnímá jinak, spousta mých spolužáků odcházela s negativním postojem, další skupinka byla nadšená ... Někteří svůj postoj změnili až po chvíli, když se jim celé představení rozleželo v hlavě, někteří jej asi nezmění už nikdy... Pokud očekáváte vtipnou komedii, ve které Vám vše naservírují přímo před nos, vyberte si raději něco jiného, ale pokud Vás láká hra plná absurdity a chcete sdílet stejné pocity, jaké jsem měla já, tak hru určitě navštivte!

Zdroje:

<https://www.nazabradli.cz/repertoar/europeana/>

NV

Dějepisné okénko

Napoleon Bonaparte: Život a vláda císaře Francouzů

Řekla bych, že většina lidí, kteří se pohybují na sociálních sítích a mají sklon k nekonečnému scrollování, zaznamenala nový mem. Řeč je o memu, který zobrazuje Napoleona Bonaparta s popiskem *There is nothing we can do*. Mě, jakožto milovníka historie a obdivovatele Napoleona, to velmi zaujalo. Spousta lidí, mezi které patříte možná i vy, se tomuto obrázku smála, ostatně, jak již bylo zmíněno výše, stal se z něj mem a virál.

Víte ale doopravdy, kdo to byl Napoleon Bonaparte? Jestli je vaše odpověď ne, nebo si jen matně pamatujete, co bylo zmíněno v těch dlouhých

hodinách dějepisu, kdy jste odpočítávali každou minutu do konce, jste tady správně.

Pokusím se vám zkrátčeně, a doufám, že i trochu zábavnější formou, představit příběh tohoto slavného muže, který výrazně přispěl k utváření dějin Evropy v 19. století.

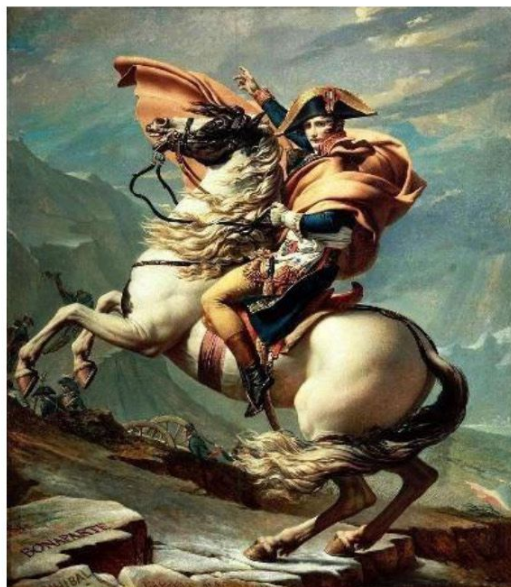
Na začátek trochu historického kontextu. Nacházíme se ve Francii osmnáctého století. Věřím, že pokud nejste úplní ignoranti, v hlavě někde vylovíte něco, čemu se říká Velká francouzská revoluce. Ale nepředbíhejme. Před Velkou francouzskou revolucí byl na trůně Ludvík XVI. a královnou byla jeho manželka Marie Antoinetta. Jejich osud asi taky znáte... Lidé jich měli po krk. V době zvané jakobínský teror, konkrétně v lednu 1793, je dostali doslova z krku. Oba byli popraveni gilotinou. Velká francouzská revoluce je samostatné a velké téma, na které se podrobně můžeme podívat třeba v příštím čísle.

Ted' už ale k tomu, proč jste možná začali číst. Napoleon Bonaparte byl v té době již velmi schopným generálem, jeho dětství mi pro náš dnešní příběh nepříjde úplně důležité. Snad jen taková zajímavost, narodil se na Korsice, která patřila pod Francii, ale teoreticky Francouz nebyl, přesto to dotáhl na jednoho z největších Francouzů všech dob.

Po tažení do Egypta, které se ze začátku zdá jako katastrofa, ale nakonec z něj vzejde velký přínos pro vědu, neboť je objevena Rosettská deska, díky které jsou rozluštny hieroglyfy, Napoleon provede v roce 1799 státní převrat, vzniká konzulát v čele se třemi konzuly, nikoho nepřekvapí, že prvním konzulem byl právě Napoleon. Po tomto činu upevňuje svou moc.

Na vyobrazení z roku 1801 vidíme Napoleona, který se svými vojáky přechází

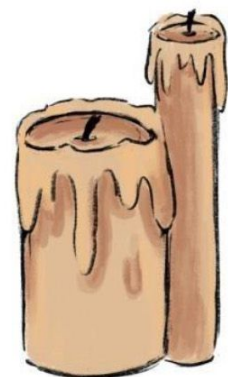
Alpy. Všimněte si pózy, která nás má přesvědčit o tom, jak velkou moc a

odhodlání Napoleon má. Za zmínku stojí nápisy dole - *Hannibal* odkazující na přechod Alp a *Karel Veliký*, což souvisí s císařstvím. Obraz je s jasným záměrem propaganda. Napoleonovi se vskutku podaří císařem stát, stane se tak 2. 12. 1804 v pařížském Notre-Dame. Ve stejném roce Napoleon vydá občanský zákoník, což by bystřejší hlavy mohlo zarazit a mohly by si říct, že tím trochu pohřbil revoluci, ale tak lepší císař Napoleon než jakobínský teror nebo Ludvíkové.

Když se řekne Napoleon Bonaparte, určitě si vybavíte i války. Jedna z jeho nejlepších a nejznámějších proběhla na našem území. Řeč je samozřejmě o *bitvě u Slavkova*, která proběhla 2. 12. 1805. Ano, je to přesně rok od korunovace, tehdy to tak asi myšleno nebylo, ale vám se to na test bude lépe pamatovat. A k místu, možná znalejší zeměpisáři ví, že Slavkov se nachází u Brna. Avšak zpět k bitvě, celou taktiku tady rozepisovat nebudu, ale za zmínku stojí rychlý pohyb a nečekané manévry, tato taktika byla geniální a revoluční jako celá Francie. Pokud jste čekali krvavé popisy, které by určitě byly, neboť o Napoleonovi se hovoří i jako o zrudě a tyranovi, musím vás trochu zklamat. Kdybych měla popisovat každou bitvu, bylo by to asi na dlouho. Ale zpět k Napoleonovi. V roce 1806 už má za sebou pár bitev s britským vojevůdcem Nelsonem, které pro Francii nedopadly úplně dobře. Tehdy si uvědomí, že Brity musí zničit jinak, a vymyslí řešení - kontinentální blokádu, čímž zapudí veškerý obchod mezi Británií a Evropou. Od té doby se pěstuje v Evropě cukrová řepa (velmi podstatná informace, vím).

Po problémech se Španělskem však přichází něco, o čem ani nechci psát. Napoleon v roce 1812 táhne do Ruska. V zimě, opakuji v zimě. Úplně to jako nevychytal. V důsledku strašného počasí a taktice Ruska v čele s vojevůdcem Kutuzovem, které se říká vypálená země, se Napoleon řítí prudce dolů. Navíc proti němu zbrojí celá Evropa. Napoleon se s tím nechce smířit, ale nakonec je deportován na Elbu. Na trůn usedá Ludvík XVIII. A povím

vám, nebyla to žádná sláva, to došlo i Francouzům, kteří Napoleona, jenž

utekl z Elby, přivítali s otevřenou náručí za doprovodu velkého jáso. Napoleon se dostává až do Paříže. Dochází k tzv. stodennímu císařství. Je to spíš ale poslední výkřik než návrat velikána, jak se ostatně ukáže v červnu 1815 v bitvě u Waterloo, kdy je definitivně poražen zejména britskou armádou. Ti jej také deportují na jejich ostrov sv. Helena, ze kterého se Napoleon jen tak nedostane, neboť leží v jižním Atlantiku. Na tomto ostrově Napoleon Bonaparte v roce 1821 umírá, dodnes není známa příčina. Po několika letech byly jeho ostatky převezeny do Paříže, kde se v Invalidovně dodnes nacházejí.

To bylo něco k příběhu Napoleona Bonaparta. Jestli jste to přečetli do konce, máte můj obdiv, nedělám si však moc velké iluze.

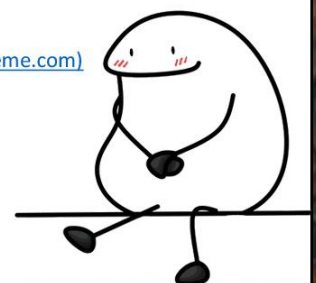
Teď něco k tomu, proč jsem článek napsala. Nevím, jestli je mem úplně výstižný. Z mého pohledu fráze „nemůžeme nic dělat“ nevystihuje Napoleona - on se nevzdával a vždy hledal řešení, pravda, někdy možná trochu kruté. Samozřejmě je mi jasné, že se odkazuje na Napoleonovo vyhnanství na Svatou Helenu, kdy už opravdu nemohl nic dělat. Mem se na sociálních sítích různě vyvíjel a začaly vznikat varianty jako kupříkladu ta, kdy si Napoleon uvědomuje, že má zítra test z matematiky, na což depresivně říká: „Nedá se nic dělat...“, s čímž tedy celkem souzním, nicméně mnoho memů satirizuje vážný tón Napoleonova falešného citátu, což je trochu smutné, když si uvědomíme, jak se musel cítit.

Informace jsem čerpala ze svých zápisků z hodin dějepisu a z TV minisérie Napoleon z roku 2002, kterou velmi doporučuji, nemohla jsem se odtrhnout. Za zmínku stojí i film s názvem Napoleon (překvapivě), který by měl vyjít 23. 11. 2023, no, co vám mám říkat, nemohu se dočkat. Myslím si, že můžete očekávat recenzi. Teď už však opravdu nemůžeme nic dělat, článek je u konce.

Zdroje:

[Napoleon Bonaparte Císař Francie - Fotografie zdarma na Pixabay - Pixabay](#)

[Co je mem "Napoleon" na TikToku? Vysvětlení trendu "nedá se nic dělat" | Poznejte svůj mem \(knowyourmeme.com\)](#)

Cestování

Dovolená v Egyptě 2023

Je sobota 12. srpna a my dobalujeme kufry... Bylo celkem umění tam narvat všechny ty věci, ale zvládli jsme to. Kolem půlnoci pro mě a mamku přijíždí babča a veze nás na letiště.

Odbavení kufrů, rozloučení, celní prohlídka a kontrola pasů proběhla bez problémů a nastal čas čekání. Mezitím přiletěl náš dopravní prostředek Airbus A320 Cecilia. Do tři čtvrtě hodiny již letadlo bylo obsazeno novými pasažéry, posádkou i kufry a nyní *vzhůru k výškám*.

Po zhruba čtyř a půl hodinovém letu jsme přistáli v egyptském městě Hurghada. Vyřídili jsme si víza, prošli pasovou kontrolou a šli čekat na kufry. Mezitím mi mamka popsala, jak to tady vypadalo před 19 lety, kdy byla v Egyptě poprvé s taťkou.

Když už jsme měli oba kufry u sebe, vydali jsme se k autobusům. Zhruba po dvaceti minutách jízdy jsme dojeli do cíle – hotel *Prima Life Makadi*. Na recepci jsme předložili pasy a dostali další papír k vyplnění. Mezitím, co jsme čekali na pokoj, jsme zvládli pozdní snídani, a i přesto, že jsme úvodní schůzku s delegátem měli až v pět odpoledne, stihli jsme ji také. Už tam jsme se seznámili s prvními Čechy.

Krátce po schůzce jsme dostali pokoj. Hotelový resort nebyl nijak vysoký, ale strašně roztáhlý do šířky. Tím, že jsme si u cestovky připlatili za výhled na moře, jsme obdrželi pokoj úplně na druhé straně hotelu. Ten výhled za to však stál. Když nám na pokoj dovezli i kufry, začalo velké vybalování a třídění. Já měl mezitím čas prostudovat informativní letáček, který jsme na recepci obdrželi. Dozvěděl jsem se z něj otevírací dobu barů, heslo k Wi-Fi (která byla nově v celém areálu – dokonce i na pláži) i tematické dny v hlavní jídelně. Dnes byla orientální kuchyně... Nejsem úplně velký fanda této kuchyně, proto jsem si dal hranolky s kečupem a kousek masa.

Odpoledne jsme šli k moři. I ve tři hodiny odpoledne byla na pláži volná lehátka, což mě celkem překvapilo. Loni v Tunisu začínala plážová turistika hned v šest ráno a odpoledne bylo umění sehnat nějaký flek. Tady, tady bylo místa spoustu. Chvilku po třetí hodině začala hrát hudba. To pro mě byla novinka – za všechny ty roky, co jsme jezdili na dovolené, jsem hudbu na pláži nezažil. Pak začal odpolední program.

Orientální tematika pokračovala i večer, kdy opět byla orientální jídla. I večerní program byl zaměřený na toto téma. Vystoupení břišní tanečnice a tanory – pro ty, kteří neví, tak se jedná o muže v sukni, kterou roztáčí a různě ji zvedá, sundává či rozsvěcuje.

Další den jsme začali objevovat různé zkratky, vymoženosti a zázemí hotelu (hlavně bary). Postupně jsme také poznávali animátorský tým, který byl

poměrně obrovský. Dokonce jsme se seznámili s českou animátorkou, která tuto práci dostala úplně náhodou.

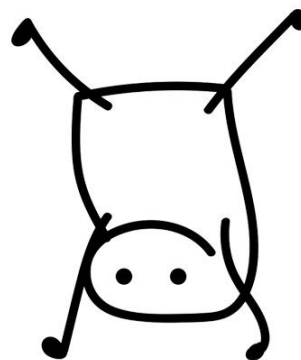
Bylo úterý 15. srpna a od Lucky (české animátorky) jsme se dozvěděli, že se dnes v Egyptě slaví Zápavy Nilu a že si hotel připravil na dnešní den speciální program. Zhruba kolem jedenácté začalo velké přemísťování. Všichni lidé byli přivoláni k bazénu, kde se mezitím připravovala vodní show. A ne ledajaká! Hotel zapůjčil vybavení pro Flyboarding a díky tomu, že má obří bazén, byla show prostě geniální. Zhruba po třiceti minutách plných létání, ale také menších i větších spršek způsobených samotným prknem, byl konec.

Již u večere byl skoro celý animátorský tým převlečen do egyptských kostýmů a my čekali na večerní program. Tím byla ohňová/taneční show. Měli jsme možnost zhlédnout, jak asi probíhalo obětování oběti, ale také menší požár, který byl bleskurychle uhašen. Po tomto fascinujícím vystoupení nám byl představen celý animátorský tým. Myslím, že tak multi-kulti tým jsem v žádném hotelu ještě neviděl. Na závěr večera se tancovaly klubové tance a probíhalo focení.

Nyní bych si dovolil přeskočit až k pátku. V ten den odpoledne jsme absolvovali výlet do Hurghady. Naší první zastávkou byl obchod s organickým zbožím – hlavně trička, ručníky, osušky apod. Druhou zastávkou byla parfumerie. Tam jsme si vyzkoušeli několik vzorků parfémů, vyslechli si

přednášku o nich a jak poznat, který je který, a dali si ibiškový čaj. Třetí zastávka byla určena k „šopíčkování“. Nakoupit takové ty suvenýry, nějaké jídlo, ale třeba i léky. Bohužel tady už jsme měli asi hodinové zpoždění, proto naší poslední zastávkou byl přístav. Pan průvodce, kterému turisté začali říkat Karel, nám povídal, že tady lidé mají zakotvené různé lodě a že on tam taky jeden kousek má. Ne však na vodě, ale na souši – měl tam totiž kolo. V přístavu jsme se zastavili v jednom baru, kde jsem se nechal nachytat... Začal se nás ptát, co si dáme. Jakmile přešel alkoholické nápoje, došel i k nealko nápojům a položil otázku, zdali si dáme kolu, nebo kofolu. Samozřejmě jsem sáhl po kofole, ovšem vzápětí přišla nemilá odpověď: „Tady jsme v Egyptě, tady kofolu nemáme.“ No, zasmáli jsme se, dopili a kolem mešity jsme došli až k autobusu. Při cestě zpátky na hotel se stalo něco nečekaného (my s mamkou už jsme věděli, co se bude dít, ale zažít to na vlastní kůži...). Z reproduktorů začala hrát *Lady Carneval* od Káji Gotta a pan průvodce začal zpívat. My se samozřejmě přidali a zpívali s ním české i slovenské hitovky, jako např. *Kde si včera bol*, *Dlouhá noc* anebo *Borovička*.

Jakmile jsme dojeli na hotel, šli jsme na večeři, kterou jsme do sebe naházeli celkem rychle, jelikož jsme měli naspěch. Ve 22:00 totiž začínala

Beach Party. Ta byla rozdělena do několika úseků. Jako první byla akrobatická

show, kterou doprovázela hudba z muzikálu *Největší showman*. Následovala

ohnivá show na pláži i ve vodě. Až jiskry létaly... Po skončení těchto dvou podprogramů dostal každý kelímek s práškovou barvou. A poté se rozjela velká diskotéka i s bublinkovým dělem, které ale ze začátku stávkovalo. Až do jedné do rána jsme tancovali na různé skladby – dokonce i Káju jsme si nechali zahrát. Celé jsme to zakončili *Satanou* – jeden z klubových tanců a pokud si správně pamatuji, jedná se o hymnu egyptského fotbalového klubu.

Víkend jsme trávili v moři i u bazénu, převážně v jeho zapuštěném baru. Makadi Bay je zátoka v Rudém moři, které je bohaté na podmořský život. Již pár metrů od břehu bylo i pouhým okem možno spatřit různé korály či rybky. Kdybych ovšem měl celoobličejovou

masku, byl by prožitek mnohem větší. Mně se však podařilo zachytit pár momentek ryb a natočil jsem i řadu videí. Tamní ryby byly speciální tím, že rády dloubaly do všeho, co se lesklo. Takže jsem nemusel mít strach, že by na záběrech byla jen voda a písek.

Naše dovolená se pomalu blížila ke konci, ovšem v pondělí jsme se ještě rozhodli prozkoumat historii Egypta. Ve 4:30 pro nás přijel mikrobuses značky Toyota (tyto mikrobuses vládnou Egyptu). Posbírali jsme lidi ještě ze dvou hotelů a pak přesedli do většího autobusu. Ten nás zavezl do Luxoru, kde jsme náš celodenní program začali v *Karnaku*. Úžasný to chrám, avšak vysoké teploty a horko trochu kazily naše zážitky. Dozvěděli jsme se, jak se

vytesávaly takové obelisky. Pokud si pamatuji, největší obelisk v chrámu měří 30 metrů a patří královně Hatšepsut. V chrámu jsme navštívili ještě

jedno místo – sochu skarabea. A jak se vlastně skarabeus stal posvátným a symbolem štěstí? Dříve, ve starém Egyptě, když přišly záplavy Nilu, od něj tito brouci utíkali a schovávali se. Proto se také traduje, že ten, kdo obejde sochu skarabea sedmkrát a bude si něco přát, tak se mu to splní. Musím říct, že to byl celkem záhul... a ještě v tom horku.

Další zastávkou byla papyrusová galerie. Tam nám ukázali a vysvětlili postup, jak se takový papyrus dělá. Zájemci si mohli i nějaký papyrus koupit a odborníci jim k tomu ještě napsali jméno pomocí hieroglyfů do kartuše, která byla na obrázku připravena.

Nyní jsme se přesunuli k přístavu, kde nás čekala plavba přes Nil. My jsme si však za 10 € připlatili menší projížďku po Nilu, během které nám povídali o chrámu v Luxoru, o Asuánské přehradě (díky ní v Nilu nejsou žádné krokodýli) a o jednom hotelu – Zimní palác. Právě zde napsala známá spisovatelka Aghata Christie polovinu svého románu *Smrt na Nilu*.

Druhou polovinu dopsala při plavě z Luxoru do Asuánu.

Po této dvacetiminutové plavbě nás čekal oběd, který jsme měli zdarma. Pití jsme si však museli dokoupit. Následoval přesun k chrámu královny Hatšepsut. Ačkoliv je to krásná stavba, kvůli horku se tam nedalo vydržet.

Součástí tohoto výletu byla i návštěva Údolí králů. Ještě než jsme k němu dojeli, zastavili jsme se v alabastrové dílně a podívali se, jak se takové vázy připravují.

V onom slavném Údolí králů, ve kterém bylo taky nesnesitelné horko, jsme navštívili tři hrobky: Ramsese IV., Ramsese IX. A Ramsese III. Za příplatek bylo možné navštívit ještě hrobku Tutanchamona, ale tu už jsem viděl loni v Brně, když probíhala výstava *Tutanchamon*. Určitě se do ní ale někdy půjdu podívat.

Ještě než jsme náš výlet ukončili, zastavili jsme se u *Memnonových kolosů*. Dvě obyčejné sochy, které však tak obyčejné nebyly. Někdy v roce 27 př. n. l. byl jeden z kolosů poškozen zemětřesením a díky teplotním rozdílům začal „hvízdát“. Roku 170 však byl kolos opraven a opět se ponořil do věčného mlčení.

Kolem desáté večerní hodiny jsme dojeli na hotel a šli na pozdní večeři. Poté jsme se dopotáčeli do baru, kde jsme si sedli s našimi novými přáteli a až do půlnoci jsme klábosili.

Poslední den v úterý začalo velké balení. Ten den jsme také navštívili Café de Makadi – kavárna na střeše hotelu, ze které byl nádherný výhled skoro na celý rezort. Večer jsme se pobavili u posledního večerního programu – *Hledání miss hotelu*. Animátor Sam, který tuto comedy show moderoval, se před každou disciplínou převlékl za ženu, aby vybraným dámám předvedl, o co v jednotlivých soutěžích jde. Nic vtipnějšího jsem asi doposud neviděl.

Ve středu 23. srpna jsme úspěšně přistáli v Ostravě. Přistání proběhlo hladce, ovšem letuška trošku popletla úvodní řeč: „Dámy a pánové, přistáli jsme v Brně...“ Na letišti už na nás čekala babča, která nás bezpečně dovezla domů.

Já byl v Egyptě poprvé a musím říct, že jsem si to tam užil. Je pravdou, že tento hotel patří mezi stálice (někteří tam už byli po třicáté třetí!!!). Během celé dovolené mi mamka vyprávěla historky z doby před devatenácti lety, kdy tu byli s taťkou a kdy absolvovali snad všechny možné výlety: Luxor, pyramidy v Gíze, návštěva Beduínské vesnice, cesta na ostrov Giftun...

Vybíráte-li dovolenou na příští rok, Prima Life Makadi Vám můžu rozhodně doporučit. Však i Květa Fialová zde v minulosti strávila pár dní...

RG

Z různých barelů

Na učení hravě a s chutí!

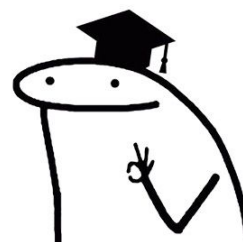
Nový školní rok nám právě začíná a s ním i období, jehož se mnozí z řad našich studentů nejvíce obávají – období testů a prověrek. Avšak není se čeho bát! Jako již starší student našeho gymnázia bych se s Vámi zcela rád podělil o své osvědčené tipy a vychytávky, jak se učit snadněji a efektivněji.

1. Organizace je klíč

Správné naplánování a rozložení času je první krok k úspěšnému napsání testu. Pokud víte, že test obsahuje náročné a obsáhlého učivo, je zcela jistě moudré začít s přípravou včas. Nesnažte se naučit vše najednou, velmi často se totiž studenti učí noc předem, avšak s takovým přístupem brzy dosáhnou nanejvýš „vyhoření“, či úplné ztráty motivace.

2. Vhodné studijní prostředí

Je důležité se učit na místě, kde se člověk dokáže soustředit, cítí se komfortně a není nijak výrazně rušen. Prostor by měl být také dobře osvětlen a dostatečně okysličen. Takové místo může být např. vlastní pokoj, kavárna, knihovna či venku v parku.

3. Využití možných zdrojů

Poznámky z Vašich hodin jsou jistě dostačující, nicméně pokud něco není jasné, nebojte se zeptat či hledat na internetu. Naši profesori jsou velmi ochotní a vždy rádi pomohou. Internet je také skvělý pomocník, avšak informace zde nemusí být zcela pravdivé a přesné, a tedy doporučuji využívat více ověřených zdrojů.

4. Studijní pomůcky

Využívejte jakýchkoliv pomůcek, které jsou užitečné při učení. Můžete využívat všech různých online platforem.

Seznam mých oblíbených pomůcek:

- Zvýrazňování důležitých informací v poznámkách
- Vytváření mentálních map
- Mobilní aplikace (*PhotoMath, Kahoot, Quizlet, Exam Countdown, Duolingo*)
- Zvukové záznamy z hodin
- Slovníky cizích jazyků (*Seznam slovník*)
- Grafické organizéry (*diagramy, grafy, tabulky pro lepší vizualizaci*)

5. Dostatek spánku

Zajištění dostatečného a kvalitního spánku je naprosto zásadní. Během spánku totiž probíhá tzv. proces konsolidace paměti, což znamená, že mozek zpracovává a upevňuje informace, které se během dne naučil.

Kontrastní nedostatek spánku zase vede k výraznému snížení koncentrace a k únavě.

Nutno podotknout, že každý z nás je individuální lidská bytost a ne pro všechny musí tyto rady vždy fungovat. Buďte tedy kreativní a své způsoby hledejte, zkoušejte a prověřujte. Jsem si jistý, že se Vám podaří je najít :)

Čas plyne

Kde začít. Více než měsíc nového školního roku již máme za sebou. Přišel podzim. Možná to tak přes hřejivé paprsky stále vitálního slunce na začátku října nepůsobí, leč zlatavá pokrývka spadáných listů svědčí o

přicházející nadvládě tohoto ročního období. Dny se stále zkracují. A my, studentíci, si to zase míříme do našeho gymnázia kdesi na kraji Ostravy. Vidíme přicházet opět nové primány, vidíme je zezadu s jejich ryze školními aktovkami. Však je časem vystřídají klasické baťůžky či kabelky a tašky. Dokážu si je představit, jak si jistě nechávají záležet na každém drobném úkolu, který pro jistotu zpracují ihned ve chvíli, kdy přijdou po vyučování domů. Časem si však uvědomí, že každá drobná známečka není ten největší cíl a že trávit tolik času snahou o její získání už

nebude v jejich silách. Ať už se to vyučujícím líbí, či nikoliv, případy, kdy se budou úkoly dopisovat o pětiminutové přestávce, či snad ještě na začátku hodiny, budou s vyššími ročníky přibývat.

Ale ironii stranou. Na GVOZu je zábava. Ve výsledku to pozná každý, kdo ho navštěvuje, ať už pár týdnů, či roky. Jo a tato slova nejsou nějakou lacinou reklamou nebo snad zadáním, které mi bylo uloženo. Zamyslete se případně sami. Třeba vůbec nebudete souhlasit a budete si říkat, co to tu plácám.

Koneckonců, sám nevím, proč o tomhle vlastně píšu, ale to víte – uzávěrka Oktaviánu se přiblížila a mě tak nijak nenapadlo víc než těchto několik vět.

Menší poznámka pro primány: jak víte, sousedíme se sportovním gymplem a ti nás už dlouhou dobou nazývají Klingony. Těžko říct proč, to neví už ani oni sami. Ale neste tuto informaci v srdci a buďte na ni hrdí. Pokaždé, když budete ráno přicházet do školy, si uvědomte, že naše část tělocvičny je o jedno celé okno větší než ta od sportovky. ;-)

OT

Perlyčky Sexta A

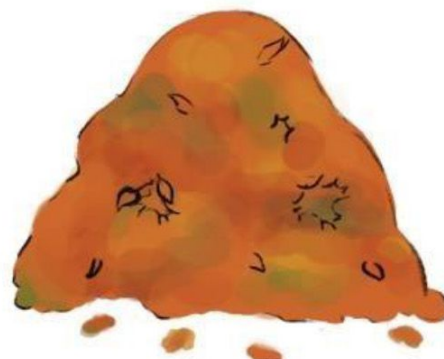
Student: „Můžu na toaletu? Už cítím pohyb palačinek...“

O chvíli později:

p. p. Tabásek vysvětlující použití li/-li: „Žák má nějaké střevní potíže, ne-li začínající cholera, vzhledem k tomu, jak dlouho na toaletě je...“

Septima A

P. p. Šuhajová: „Někteří mi tu píšou *Shue* (*místo Schuhe = boty*). Pojdte si pro to, pane ***. Vy jste byl u toho asi shuený!“

P. p. Piňosová: „Co je čím v základním tvaru?“

Třída vymýšlí patvary.

P. p. Piňosová: „Jste vy vůbec Češi?“

Student: „No asi ne.“

P. p. Piňosová: „Být na dně, to je metafora. A znamená to co?“

Student: „Že je to v pytli.“

Septima B

P. p. Zehnal ve třídě obrušuje raketu.

p. p. Reyes přijde a zeptá se: „Experimento?“

p. p. Zehnal: „Ja, ja.“

P. p. Onderková projíždí seznam studentů a vzpomíná na ty, kteří už školu opustili.

p. p. Onderková při vzpomínce na jednoho studenta: „Jo ten... Co měl těch dvě stě tisíc nemocí.“

p. p. Kavalová supluje třídu a pracuje na počítači. Vtom se ozvou nějaké podivné zvuky.

Student: „Ona tam hraje Candy Crush?“

Studenti probírají názvosloví alkynů.

p. p. Onderková: „To je jedno, jak to zalomíte.“

Student: „Třeba teď hned na lavici.“

V hodině FCE

p. p. Kavalová: „No, ale já Vás tady nemám vedeného.“

Student: „No ještě včera jsem nikde nebyl zařazen, proto jsem musel jít za panem profesorem... Ivanem.“

p. p. Kavalová: „Jo tak pan profesor Ivan...“

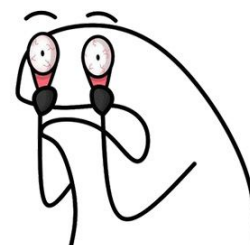
p. p. Onderková hovoří o chemických vzorcích: „Mám vybalit ještě nějakého krasavce?“

p. p. Přečková: „Co je uloženo ve spánkové kosti?“

Student: „Spánek.“

p. p. Přečková: „Jak se léčí taková zlomenina?“

Student: „Amputací.“

Studenti sestavují charakteristiky týkající se České republiky.

Student: „Je to taková hradová oblast.“

p. p. Onderková: „To tam máte dole napsané, jestli to je PET, PE nebo co máte napsané na těch plastových miskách, ze kterých doma jíte... něco... nevím... jídlo.“

Oktáva A

Omluvenka studenta v Bakalářích:

Student: „Omlouvám se z důvodu návštěvy ornitologa.“

p. p. Kaszová: „A co přesně ti měl ten ornitolog vyšetřit?“

Student: „Nohu.“

p. p. Kaszová: „Ahaa, měl jsi na mysli ortopeda.“

NÁBOR REDAKTORŮ!

CHCEŠ SE STÁT SOUČÁSTÍ
OKTAVIÁNU?

BAVÍ TĚ PSÁT, KRESLIT
ČI TVOŘIT BÁSNIČKY?

Aa

RÁD BY SES ZLEPŠIL V OBLASTI
SLOHU A GRAMATIKY, ALE
NEVÍŠ JAK?

POKUD JSI NA NĚKTEROU Z
TĚCHTO OTÁZEK ODPOVĚDĚL
ANO, TAK SE PŘIDEJ K NÁM!

RÁDI UVÍTÁME JAKÉKOLIV MLADÉ A NADĚJNÉ
TVŮRCE, KTERÍ SE S NÁMI NA TVORBĚ
TOHOTO ČASOPISU BUDOU NADÁLE PODÍLET!

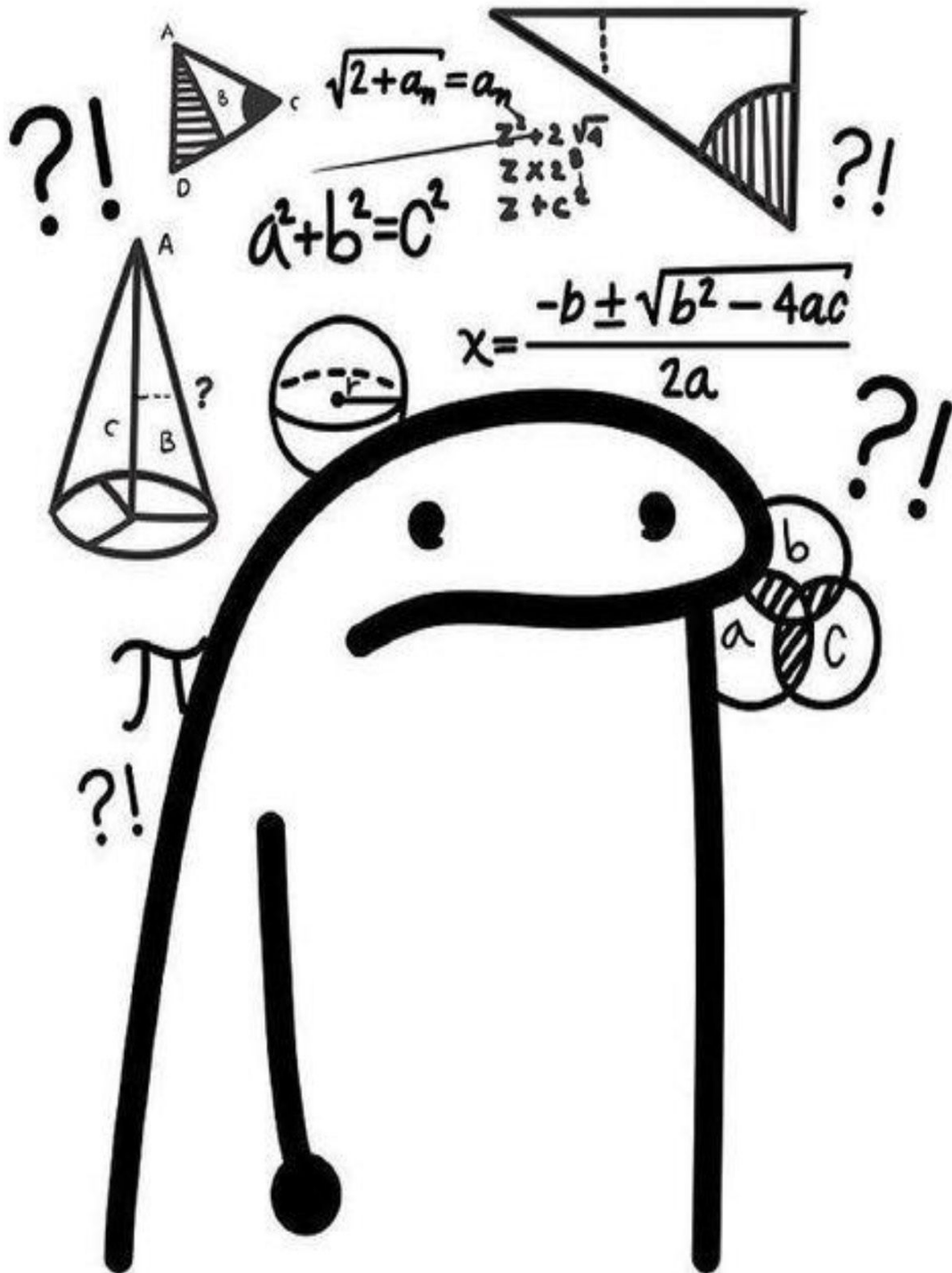

ZAUJALA TĚ
TATO NABÍDKA?

POKUD ANO, TAK
NAVŠTIV KABINET
P.P. KASZOVÉ,
KTERÁ TĚ DÁLE
PŘESMĚRUJE.

Redakce

Vedoucí redaktorka:

Mgr. Jindřiška Kaszová

Šéfredaktorka:

Natálie Vicherková

Grafika:

Alice Dostalíková

Stela Slížová

Ilustrace:

Eliška Adámková

Fotografie:

Vít Staško

Redaktoři:

Matěj Olchawski

Kristýna Šeděnková

Radim Gabriel

Ondřej Tabášek

Eliška Adámková

Filip Jordán

Johana Černá

Webové stránky:

<https://casopisoktavian-gvoz.jecool.net>

